

ЛЮДИ, БУДЬМО Ж ЛЮДЬМИ! - Джерело

Написав Крісман Наталія
Субота, 18 вересня 2010, 14:18

Коли вогник надії у серці зотлів
Від жорстокості світу й омани,
Струменіють жалі, мов краплини по шклі,
У душі прорізаючи рани.

Піднімати вітрила бракує снаги,
Нас давно вже стихія скорила,
Відрікаються рідні від нас береги
І маліють обпечені крила.

На людських вівтарях не злічити жалів
За навіки утраченим щастям.
Лиш здається, що ми не такі вже і злі,
Та насправді - в пільми ми у власті!

Наші янголи плачуть не тихо - ридьма,
Розправляючи крила в безмежжя,
Аби знов відступила з душ наших пільма,
Аби в них загасити пожежі.

Зрозуміло тепер, що Божественна вись
Не бажає нас в лоно приймати -
Ми самі світло-суті своєї зреклись,
Ми для себе - мов справжні Пилати.

Нам для ближнього важко подати руки,
Все святе за гріш мідний продали...
Що запише Суддя на життя сторінки,
Коли бранці ми власних баталій?!

Все ж з роками слабіє Божественна твердь,
На котру колись стала Людина.
Нам до Вічності двері відчинить лиш смерть,
Як дозволять нам власні провини...